Vyfde Jaer. N° 32. Zaturdag, 7 Augustus 1858.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W^e J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 7 AUGUSTUS.

De kwestie der nationale verdediging laet geene plaets aen den partygeest over; zy moet behandeld worden om haer zelve en met het eenig oogwit van te verrigten het gene best past aen de belangen des lands. De ministerieele dagbladen haelden gisteren artikels aen uit de engelsche gazetten die toejuichen aen de versterking van Antwerpen, en zulks is goed te verstaen: maer de getuigenis der Engelschen moet hier in verdacht toekomen: meer als waerschynlyk is het dat deze versterking gevraegd wordt op de eischen van Engeland, en dus komen de *Times*, de *Morning-Post*, enz. op, als regters in hunne eigene zaek.

De fransche dagbladen spreken in eenen tegen over gestelden zin, zonder zich nogtans veel aen de versterking van Antwerpen gelegen te laten, wel wetende dat wanneer hunne legers deze stad zullen moeten innemen, zy het zullen doen gelyk zy het met Sebastopol gedaen hebben. Daer uit komt die onverschilligheid voort welke zy betoonen en die bezonderlyk doorstraelt in den volgenden artikel getrokken uit den *Constitutionnel*:

« De groote mogendheden hebben genoegzame bewyzen van hunne vredelievende meeningen gegeven, op dat men niet meer trachte de belgische natie te overtuigen van de kracht harer regten en de onschendbaerheid van haer grondgebied. Eene dergelyke overtuiging krygt men van zelfs, en het zyn de artikels niet der vreemde drukpers die dezelve kunnen geven of veranderen.

« Daer over moet eenieder het eens zyn. De belgische dagbladen hebben het begrepen, zy hebben, onder het opzigt der internationale betrekkingen, slechts een byhoorig belang aen het ministerieel ontwerp gegeven. Het is eene zaek, schynen zy te zeggen, tusschen het ministerie en de openbare denkwyze; 't is geene betooging: 't is nog min eene bedreiging; 't is niet anders dan voorzigtigheid en vaderlands-liefde.

» Wy nemen de zaek alzoo op: maer men behoore te weten of die voorzigtigheid en die vaderlandsliefde op den dwaelweg niet geraekt zyn. Zou het inbeeldig gevaer dat men wil vermyden, niet juist daergesteld worden door het maken van eene groote sterkte te Antwerpen? Het wapen trekt wapens naer zich, en, zoo als de Antwerpenaren het in hunne petitie zeer wel hebben gezegd, men bereidt den ondergang der eenige zeehaven van Belgie, met ze te veranderen in het bolwerk der belgische nationaliteit. Men mag nu vragen wie er denkt om een ryk te overweldigen hetwelk door traktaten is daergesteld en door dezelve gewaerborgd en beschermd wordt. Doch wy zouden dezelve vraeg niet durven daerstellen den dag dat Belgie aen gansch Europa zeggen zou: « Komt op myn grondgebied, en ik heb een leger van 100,000 mannen, dat, na het land voet per voet verdedigd te hebben, zich in Antwerpen zal verschansen en den bedreigden troon redden.

» Die tael zal groote verwondering baren. Wie weet of zy den eerbied van Europa niet zal verflauwen voor eene natie die tot nu toe aenzien is geweest als eene koophandelyke en nyverheidsvolle mogendheid? Openlyk eene militaire natie geworden zynde, zal Belgie voortaen meer moeten steunen op zyne eigene magt dan op vredetraktaten, en, wy vragen het, wat zal zyne militaire magt zyn by een dier groote legers gelyk de voorstaenders van het ministerieel ontwerp er voorzien.

» Men vermeene niet, wanneer wy aldus spreken, dat wy het belgisch volk aenzien als onbekwaem om te stryden tegen eenen vyand die van zyne grenzen meester zyn zou. Wy weten wat een volk vermag wiens regten en nationaliteit bedreigd zyn; de vaderlandsliefde zou het wapenen en de krachtdadigheid zou het getal vervangen. Verre zy van ons te twyfelen aen den heldenmoed der inwooners, die alles zouden slagtofferen om hun kostbaerste goed, de eer en de onafhankelykheid van hun vaderland te redden. Daerom aenzien wy alle ontwerp van versterking als noodeloos en nemen wy de volgende verklaring eener brusselsche gazette aen: « Voor Belgie zyn er maer twee soorten van wederstand mogelyk: op de goede trouw der traktaten rekenen, of vechten om te overwinnen, op perykel van zich onder de puinhoopen te begraven. Noch in het een, noch in het ander geval is het niet noodig van Antwerpen te versterken. »

» Die tael komt ook, men moet het bekennen, uit de vaderlandsliefde voort, en gelyk die vaderlandsliefde niet aen degene van de aenhangers der wet, zy is daerom niettemin eerbiedweerdig. Men bemerkt overigens, dat het gedacht van Brussel te versterken en er het middelpunt van den wederstand van te maken, niet goedgekeurd is geworden door de mannen die Antwerpen willen versterken. Men kan dan op verscheidene wyzen de noodzakelykheid begrypen van zich tot die noodlottige toevalligheden te bereiden, en degene die Brussel niet wil versterken, uit hoofde der stoffelyke verliezen welke deze stad ondergaen zou, duidt Antwerpen aen, zonder zich te bekreunen met de kansen van vernietiging die voortaen deze zeehaven zouden bedreigen.

» Maer deze aenmerkingen zal men waerschynlyk als overtollig aenzien. Antwerpen heeft gelyk van te protesteren tegen de aenveerding van het wetsontwerp, zooals Brussel zou geprotesteerd hebben, indien de belgische krygskundigen de hoofdstad in eene sterke plaets hadden willen veranderen. De toekomst van Antwerpen bestaet in geene verandering, maer in eene vergrooting die tot zynen koophandelyken voorspoed kan bydragen. Insgelyks is de toekomst van Belgie niet gelegen in maetregelen van overdrevene onvoorzigtigheid of van onuitlegbaer mistrouwen, die het verbruik van zoo vele miljoenen vereischen. Indien de geschiedenis eenen goeden raedsman is, kan het belgisch gouvernement haer dit onlangsch geheugen ontleenen het welk in een brusselsch dagblad aldus geschreven staet: « Rusland had duizend miljoenen gebruikt om Sebastopol in eene reuzenachtige wapenplaets te veranderen, welke op duizend uren afstand van Frankryk en Engeland gelegen was. De aenrandingslegers bevonden zich, om zoo te zeggen, in de locht, zonder bewerkingssteun, met eene woelige zee, gelyk de Zwarte zee, en op den onvruchtbaren grond van den Chersonesus; daer rondom was er niets dan ellende en puinhoopen... En nogtans is Sebastopol gevallen, ondanks de kunde van Tottleben, ondanks den heldhaftigen wederstand der Russen. » Het is aldus inderdaed, dat de geschiedenis spreekt.

» Wy zullen dan het belgisch gouvernement zyne toekomst laten bereiden gelyk het hem belieft; wy zullen de beraedslaging der belgische Kamer laten eindigen, en wanneer een eindelyk stemming de gedachten van het belgisch volk zal betoond hebben, dat die stemming het wetsontwerp gunstig zy of deszelfs uitvoering langen tyd uitstelle, wy zullen blyven hetgeen wy tot nu toe geweest zyn: overtuigd der noodeloosheid van Antwerpen in eene natie made sterkte te herschapen en gansch onverschillig aen dezen « grooten en vaderlandschen maetregel. »

Versterkingen van Antwerpen.

Publieke werken.

Het gezond verstand heeft de overhand gehad. De Kamer der Volksvertegenwoordigers heeft het prajekt van Antwerpen in tweede Sebastopol te veranderen, verworpen, met 53 stemmen tegen 59 en 9 onthoudingen.

Onmiddelyk na deze stemming heeft M. Rogier aengekondigd dat het wetsontwerp op de openbare werken zou terug getrokken worden. Verleden donderdag heeft hy lezing gegeven van een koninglyk besluit door hetwelk de zittingen der Kamer gesloten worden.

Wy hebben met veel genoegen gezien dat de vertegenwoordigers van Limburg om zoo te zeggen eenparig

---

ANNA DEYSTER.

(*Vervolg en einde.*)

Men ligtte hem op en droeg hem huiswaerts: de burgemeester diende hem de eerste zorgen toe en zond aenstonds om eenen der behendigste heelmeesters van de stad. Deze, na aendachtig de wonde te hebben onderzocht, verklaerde dat hy voor het leven van den zieke niet instond.

Men kan oordeelen wat verslagenheid deze mededeeling in de familie Deyster verspreidde. Zyne twee dochters, met omzigtigheid door Roelof van het ongeluk dat haer getroffen had, verwittigd, kwamen weenend voor de bedsponten van haren vader nederknielen. Lodewyk kende niemand; woorden zonder samenhang ontsnapten zyne brandende lippen; hy riep met luide schreeuwen zyne dochters, die by hem stonden en die hy niet herkende; hy verweet zich zelven en vroeg vergiffenis aen God. Helaes! het was te laet, het uer der vergiffenis was voorby en de dag der boeting was aengebroken.

Gedurende eene gansche maend vreesde men voor het leven van den zieke; allengskens verminderden de vreeselyke aenvallen, het gevaer wierd minder dreigend, de betering kwam aen en eindelyk was de genezing verzekerd. Maer welke genezing! Lodewyk Deyster zou nimmermeer het daglight aenschouwen; hy was blind!

Langen tyd hield zyne dochter Anna deze nootlottige tyding voor hem verborgen: zy bondt voortdurig den doek voor zyne oogen, en als hy vroeg om het licht weder te zien, dan zegde zy dat de heelmeester het verboden had. Welke voorzigtigheid, welke zorg men ook in acht nam om hem zyn ongeluk trapsgewyze bekend te maken, was er echter nooit wanhoop gelyk aen de zyne, toen hy het vernam. Inderdaed, de blindheid bragt hem niet alleen het verlies zyner kunst, maer daerenboven de ellende! Och! hoe bitter verweet hy zich zelven zyne uitzinnige pracht en verkwistingen.

Wanneer deze nootlottige tyding in de stad verspreid wierd, gebeurde er wat er steeds gebeurt in dergelyk geval: in den beginne een droog gemeen medelyden, en allengskens de vergetelheid en de onverschilligheid. Deyster moest zyn prachtig huis ontruimen en buiten gaen leven. Hy deed zyne kostbare meubelen verkoopen alsmede de weinige studiestukken die hem nog over gebleven waren; vervolgens maekte hy zich gereed om Brugge te verlaten.

Op het oogenblik dat hy met zyne twee dochters wilde vertrekken, kwam de oude Roelof, die zelf door eene langdurige ziekte te huis was moeten blyven, by zynen vriend binnen.

— Gy hebt dus gemeend dat ik dood was, sprak hy, om een dergelyk plan uit te voeren; twyfelt gy zoodanig aen myne vriendschap, dat gy voornemens zyt elders dan by my eene schuilplaets te zoeken? Myn huis is aen u en het paviljoen van Rubens behoort u toe; ik zou meer voor eenen vriend willen doen, indien ik zelf geen talryk huisgezin had; maer de pligten van vader zyn de heiligste.

Deyster betrok dus op nieuw het paviljoen van den burgemeester, het paviljoen, 't welk hy vyftien jaren vroeger met zoo veel hoop en kans van welslagen binnen trad.

Sinds vier of vyf jaren bewoonde Deyster het huis van den burgemeester, en niemand bekreunde zich nog in Brugge om den schilder. Wanneer men by toeval den ongelukkigen blinde op den arm zyner dochter leunende, door de straten van Brugge zag gaen, sprak men eenige woorden van geveinsd medelyden uit en niemand deelde in het lyden van den grooten gevallen kunstenaer.

— Wel! zegde men gewoonlyk, het is zyne schuld en hadde hy voorzigtiger gehandeld, hy zou zoo verre niet gebragt zyn.

Op zekeren morgend liet de burgemeester Roelof weten dat hy eene schildery van groote weerde had gekocht, en hy noodigde de liefhebbers der stad uit, om ze te komen zien. De ryke burgers, grootendeels kenners van schilderyen, lieten de uitnoodiging niet onbeantwoord.

Op dezelfde plaets, waer Roelof de eerste mael het schilderstuk van Deyster had getoond, hing nu een ander tafereel van dezelfde grootte en insgelyks met eene groene zyden gordyn bedekt.

Als al de genoodigden aenwezig waren, trok de burgemeester zelf de gordyn weg, en al de aenschouwers stonden in opgetogenheid voor de schoone schildery, waerop hunne oogen rusten mogen

Het tafereel verbeeldde de *Verryzenis van Christus*.

— Lodewyk Deyster heeft dus het gezigt teruggekregen! riep een der kundigste liefhebbers uit; het tafereel dat gy ons toont, is naer de manier van dezen meester geschilderd; de teekening en het samenstelsel geven blyken van een verheven oordeel; in de uitdrukking dier hoofden ligt er veel karakteristieks; de behangsels zyn los, met zorg geformeerd en geplooid; het kleur is vurig en goudtintig; hy beglanst zyne schaduw enkel met geel of mumie, zoodanig